

in sicer precej močno. To vniči deloma bolhe, deloma pa odžene. Skropljenje se ponovi, če se pokaže zopet bolj na zeléh.

Sejmovi. Dne 1. maja v Cirkovcah, na Zelenem travniku, pri sv. Treh kraljih v slov. gor., na Hajdinji, na Muti, na Ljubnem, pri sv. Filipu, v Trbovljah, v Velenji in v Vržeji. Dne 2. maja v Poličanah. Dne 4. maja v Arveži, pri sv. Križi na Murskem polji, pri sv. Trojici v slov. gor., v Mariboru, na Ptujski gori, v Rogatci, v Stradnu, v Svičini, v Slov. Bistrici, v Studenicah in v Selnici na Dravi. Dne 5. maja v Celji (za konje), v Radgoni, pri sv. Juriji v slov. gor. Dne 6. maja v Lučanah, na Ptuji, v Braslovcah in v Konjicah. Dne 7. maja v Jarenini in dne 8. maja na Polji.

Dopisi.

Od sv. Ilja v slov. gor. (Občinske zadeve.) Otroku ne napraviš kmalu večjega veselja, kakor če mu kupiš trobentico, da trobi dan za dnevom, naj že tudi sosede ušesa bolijo. Otroku si misli, zdaj njo imam, zdaj si ž njo napravljam lahko veselje po svoji volji. Ravno tako so delali naši Nemci v občinskem zastopu. Trobentali so o svoji zmagi noč in dan po liberalnih časnikih; in še zdaj v časih zatrobijo v „Tagespošti“, ako v občinskih sejah kaj imenitnega sklenejo. Gotovo si mislijo, zdaj smo na krmilu, zdaj moramo biti glasni, da svet izve, kdo in kaj smo mi. Tako so v pretečenem meseci zatrobili v „Tagespošti“ po svetu, da so v seji dne 22. februarja t. l. izvolili dva odbornika, se ve, da Nemca za častna občana. Slovenski trije odborniki se seje niso vdeležili. Vpraša se, zakaj sta bila ona za častna občana izvoljena? To se nam faranom št. Iljskim zdi nerazumljivo. Nerazumljivo rečemo; saj če koga voli občina za častnega občana, ima tak gotovo velike zasluge za dotično občino. Prašamo torej, kaj pa sta ta dva storila za našo občino? Nič! Eden ima sicer tukaj veliko posestvo, pa stanuje v Strassu in ima edine zasluge za občino, da pride k sejam. Ker ga Štrasski „burgerji“ niso še hoteli za „častnega občana“ zvoliti, ko bi morebiti bolje vedeli, zakaj, prišel je k nam po ta častni „naslov“. O drugem pa kratko povemo, da še posestnik ni, temuč njegova gospa; kako zamore tak za občino kaj zasluznega storiti? Ali si za „nič“ in zopet „nič“ naslov častnega občana zasluži? V kratkem bomo morebiti doživeli, da bodo nemški posestniki, njih vincarji in hlapci občine št. Ilj vsi „ehrenburgerji“ postali. Bravo! Slavni občinski zastop, kaj pa je letos z občinskim računom? Vsak skrben hišni gospodar ali oskrbnik napravi ob koncu leta račun; ali pri našem občinskem zastopu še ni duha ne

sluha o kakem račun. Kje pa tiči ta račun, kaj je vzrok, da ga ni na svetlo? Ali ni pomoči, ali ni postave, ki bi pomagala temu onemoglemu občinskemu računom na svetlo! Mi tedaj ne moremo primerjati našega občinskega zastopa dobremu hišnemu gospodarju, temuč slabemu hišnemu oskrbniku, kateri ne more ob pravem času z mirno vestjo stopiti z računom pred svojega gospodarja. Vsak gospodar gleda, da se takega slabega oskrbnika iznebi, enako hoče se tudi občina št. Ilj, ako boče Božja volja in sreča junaška, sedanjega nemškega, občinskega zastopa iznebiti pri prihodnjih občinskih volitvah. Fr. Fr.

S Pohorja. (Kmetovalci, pozor!) Nekaj časa sem mrgoli po naših krajih agentov „Ogrsko-francoske zavarovalne družbe“. Ta družba ima svoj sedež v Budimpešti in je čisto v judovskih rokah. Že zaradi tega treba bi se je bilo varovati. Pa bi tudi res ne opravila mnogo med nami, ker mi ne maramo ne za „ogerske“ in ne za „francoske“ dobrote; toda neki agentje poslužujejo se raznih sleparstev. Kakor jim namreč kaže, izdajajo se za zastopnike „Slavije“ ali pa „Graške zavarovalnice“, samo da jim ljudje bolje zaupajo; potem pa zahtevajo od njih zavarovalne knjižice in brez dovoljenja posestnikov prepisujejo zavarovanja na „Ogrsko-francosko zavarovalno družbo“. Ker ta družba, kakor se čuje, dobro ne stoji in ker so mnogi posestniki zaradi prevelike zaupljivosti svoje do neznanih jim ljudi imeli že sitnosti in stroške, svarimo naše gospodarje: varujte se sleparjev!

Od sv. Bolfanka pri Središči. (Zahvala in prošnja.) Da sem s knjigo „Slovensko petje v preteklih dobah“ slovenskim rodoljubom ustregel, dokaz so mi mnoga priznavna pisma in častitke, kakor tudi preplačila, katera dobivam za razposlane knjige od rodoljubov slovenskih. Za vse to izrekam blagim podpirateljem svojim tem potom prisično zahvalo. Častite naročnike, katerim sem naročene knjige že davno uposlal, pa prosim, da blagovoljno storijo tudi oni svojo dolžnost. Rodoljube slovenske, kateri še nimajo moje knjige, pa opozarjam na kritike slovenskih listov o napominanej knjigi. Fran Rakuša, nadučitelj.

Iz Gornjegagrada. (Gasilno društvo.) Pred nekoliko časa bila je govorica po Gornjemgradu, da je skoraj čudež, če zamore „Društvo prostovoljne požarne brambe v Gornjemgradu“ še obstati, ker prejšnji odbor, posebno pa glavar niso za društvo v pretečenih letih nič skrbeli. Razveselile so nas tedaj tiste sladke besede in obljube, katere je izrekel novo-izvoljeni glavar g. Č., da hoče dokazati, kaj je društvo požarne brambe, kako se more načelnitvo voditi in kako se mora v prid udov in drugih prebivalcev delovati — to hoče nam prihodnjost

pokazati. Resnici na ljubo pa moram le povedati, da mi je znano, da tudi prejšnji odbori in glavarji niso rok križem držali in so se tudi mnogo trudili za napredek društva — dokaz temu raznovrstne reči, katere društvo že premore.

Od sv. Vršana pri Mariboru. Pregovor pravi, da je smola, če ima človek smolo. In to je gotovo imel „gospon“ Luka doli v Kamnici. Za volitev bil je v „čakanji“ zoper svojega predstojnika torej precej miren, naj si je inace precej delaven, posebno, kjer bi ga treba ne bilo. Prav dobro razume Luka iz Kamnice razrazpošiljati „Slov. Gospodarja“. Smel je namreč za male krajcarje na mesec čitati „Slov. Gospodarja“, ki ga dobiva vrli narodnjak Hl. Za to dobroto pa še je g. Luka tudi časi prijel kak list, celo še pred volitvami celi „Slov. Gospodar“. Luka ima torej smolo. Tudi je vže lani izplenil iz „Slov. Gospodarja“ tisti list, v katerem je bil kakor slab denar znani „edler nemškutar“ predobro zadet. Pa kaj si hočemo! Slednji si rad hrani dobro zadeto „fotografijo“. Ker Luka spada med „fortšritlerje“ in je tudi eden prvih lučnjakov, torej zmirom preganja „sence“, kakor bojda čarovnice meglo. Nedavno je bil za botra občinskemu predstojniku Krčevinskemu pri nekem članku v „Mbg. Ztg.“ Lahko je to njemu, ker ima babico pri rokah. In da so prav dobro „botrinjo“ imeli, to se govori že pri nas tukaj gori.

Od sv. Marka pri Ptuj. (Greha kazena.) Čeravno ima mesto Ptuj v okrajnem zastopu med 40 zastopniki, skoro 20 svojih, tedaj z ozirom na dačo dosti preveč, vendar so bili 1883. leta nekateri kmetje veleposestniki tako kratkovidni, da so glasovali za nemške in nemčurske kandidate. Vsled tega slovenskega greha prišlo je v okrajni zastop 30 Nemcev in nemčurjev, pa samo deset Slovencev; načelnik postal je bivši žid. Takrat za Slovence tudi niso marali nekateri kmetje iz Bukovec in Stojnc, potem iz Muretine. Hoteli so biti „nobel volilci“, posebno eden, ki hodi k Wurmbrandu na lov; ločili so se od slovenskih kmetov in potegnili z nemčurji! Ti pa so njim in vsem prebivalcem v Bukovcih, Stojncih in Muretincih izdajstvo z grdo nehvaležnostjo poplačali. Gospodje Pisk, Filafero in drugi odpravili so okrajno cesto skozi Bukovec, Stojnce, zgradili so novo od Borlskega mosta prek muretinskega pašnika; Bukovci in Stojnci skrbeti morajo sami za cesto in njo na svoje stroške nadelavati, akoravno vsi vozniki le po tej cesti vozijo s Ptuja na Borl in z Borlna v Ptuj; Muretinci pa imajo razkosan občinski pašnik, katerega ne morejo graditi. Tako se kaznuje izdajstvo slovenskih kmetov! Tega greha naj se varujejo v bodočnosti kmetje poškodovanih treh vesnic in vsi drugi celega okraja, kedar pri-

dejo spet volitve v okrajni zastop! Če ne popravi krivice okrajni zastop, v katerem bodo imeli slovenski kmetje večino, se ne bode nikdar odpravila!

Vedež.

Iz Slivnice pri Mariboru. (Cvetice — bandero.) Od časa, ko stanuje tukaj blaga gospa Cecilija Cabrol imamo našo farno cerkev ob vsakej priliki jako lepo in okusno okinčano. Letos pa je ta gospa po velikem prizadetji, razen svežih, cvetečih rož še priskrbela, da je bilo pri božjem grobu 6 novih narejenih cvetic, katere pa so tako živo posnete, da smo le gledali, kje da se dobó tako lepe sveže vrtnice in aceleje. Hvala! — Drugo veselje je bilo na veliko soboto šolski mladini. Ta dan pred čast. vstajenjem se je blagoslovila nova šolska zastava z podoboma Angelja varuha in Bl. Device Marije. Naš prečast. gospod župnik Fr. Hirti so jako ginljivo govorili mladini in odraslim pomen zastave in kako se učenci naj vsikdar priporočajo svojemu angelju varuhu in nebeški Materi, katerih sliko vidijo na zastavi. Botra gospa Ana Wreg, mesarica tukaj, pa je poklonila lepi trak z napisom: „Šolski mladini v Slivnici 1891.“ Vsem šolskim dobrotnikom, posebno blagorodni gospej grofici Nugent M., gospej Ani Wreg in drugim dobrotnikom iz okolišca in iz Maribora, ki so radodarno pripomogli da se je šolski mladini tako lepa pisanka v vedni spomin priskrbela, bodi srčna zahvala in Bog plati še enkrat izrečena.

Iz Vržeja. (Požar in požarna bramba.) V sredo, dne 4. aprila zvečer malo pred deseto uro, ko so ljudje že mirno počivali, obda strašna svetloba naš trg in ob jednom vdari plat zvona, naznanjajoč nam požar pri Mart. Avarji. Ogenj mu je pokončal skoraj vsa sloslojpa, vse kmetijsko orodje, jedno kobilo in devet svinj, ker tega že ni bilo časa rešiti. Kako je nastal požar, tega še ne znamo. Škode je okoli 2000 gld. Nesrečnej je bil le za nekaj malega zavarovan. Da ogenj ni dalje segal, moramo zahvalo izreči našim hrabrim fantom in možem, ki so se tukaj in pri vsakem požaru v okolici izkazali urni in neboječi. Nekoliko se jih je pri gašenji opeklo, pa rane niso nevarne. Domači brizgalnici ste bili hitro tje pripeljani. Množica domačega ljudstva in tudi iz bližnjih vasi je prihitela pomagat svojemu bližnjemu v nesreči. Pristrčno zahvalo so zaslužili vrli Krapjenci, ki so v tako temni noči prihiteli nam s svojo brizgalnico celo uro daleč na pomoč. Tudi naša požarna bramba zasluži v tej reči pohvalo. Le to je bilo smešno poslušati, da je njen „fajerberhopman“ seveda nemški komandiral, ali ga je še more biti vsak dvajseti za silo razumel. Ko je bilo kako delo izvršiti, moralo se je vselej požarnikom prej raztolmačiti, kaj imajo storiti. Pri požaru pa to ne gre! Mnogo več bi še se zamoglo rešiti, ko bi bilo povelje sloven-

sko. In zakaj ste Vi, požarniki, spet letos izvolili nemčurskega poveljnika? Bržčas Vam je pivo dišalo! Se-li ne sramujete, da ste — brez majhne izjeme — vsi za par kapljic pijače, izdajalcem jednako v tem zatajili svojo narodnost? To pa pač ni vredno hvale.

Iz Galicije pri Celji. (Voda — zlata poroka.) Tukaj je bilo jako žalostno, ker večji del leta imeli smo pomanjkanje vode za ljudi, kakor tudi za živino. V vodnjakih je vsled suše ali pa mraza vsahnila voda tako, da smo je iz oddaljenega potoka morali dovažati. Ali hvala Bogu tudi temu se je prišlo do konca s tem, da smo po velikem trudu vodo po cevih napeljali in sicer iz okolo 180 sežnjev oddaljenega izvirka. Da pa je bilo to lveselje, to se razume, zatoraj so nam tudi topiči pozdravljali prihajajočo vodo in tako naznanjali vsem faranom, da je pomanjkanju vode konec. — V nedeljo, dne 12. aprila imeli smo tukaj slovesno zlato poroko, katero sta obhajala Franc in Ana Krempeš iz Železnega. Ker je to bil prvi slučaj pri tej fari, zbralo se je mnogo ljudstva, katero je željno pričakovalo prihoda zlatih svatov do cerkve. Obširna cerkev bila je premala za sprejem vsih navzočih, tako, da jih je veliko moralo pod milim nebom sveto mešo slišati. V ginljivih besedah so nam naš preč. g. župnik razložili pomen te svečanosti tako, da le malo katero oko ostalo je suho. Pa tudi si je pri tem marsikdo mislil: ko bi mi Bog dal milost enacega dočakati.

Iz južnega Pohorja. (Potne sitnobe.) Marsikdo je že opisoval svoje življenje, ako je kje hodil v kakem daljnem in tujem kraju, in tudi v vašem cenjenem listu se je že mnogokrat bralo o takih prigodkih kaj lepega in zanimivega. Tudi mi hočemo danes povedati nekaj iz svojega potovanja, čeravno smo že po daljših potih hodili. Bilo je dne 17. aprila, ko se nas zbere skupaj kakih šest mož, in gremo proti Mariboru, da tam nakupimo drugi den mladih praseta, ker so nam jih doma razne nezgode pobrale. Obloženi smo bili s starimi koši, saj za novega je še škoda; dva pa sta nesla tudi vsak po par škafov svojega izdelka, da sta jih v Mariboru prodala. Pridemo pa proti večeru skozi imenitno ves Hoče, in zdaj poslušajte, kaj se nam je tam prigodilo. Ko gremo memo neke hiše pred cerkvo, plane nad nas pijan mož ter nas prav po tolovajsko vstavi pa praša kam gremo in od kod smo. Mi mu povemo, vendar mu ni bilo nič dosti. Nam se je to čudno zdelo, reče nam pa, da je bila tukaj blizo neka telica vkradena. No tedaj pa si je oni pijanec gotovo mislil, da mi telice v koših nesemo! Še več, oni pijanec nam je hotel celo naše koše pobrati in nas po šubu okoli na Konjice tirati. To pričkanje je trpelo precej dolgo. Smejalec in gledalcev je bilo naenkrat iz vse vasi, kakor če

na semnji tata vjamejo, ter so s svojim smehom našo sramoto še večjo delali. Končno se pijanec vendar iztrgamo in nadaljujemo svojo pot. Ko drugi den to naznanimo policiji v Mariboru, nam je bilo rečeno, naj izvemo le samo ime omenjenega moža. In mi res, ko gremo drugi den nazaj, smo prehodili malo, da ne vso ves, ter prašali, kako se piše oni, ki nas je včeraj tako grdo napadel. Ali mislite, da smo izvedeli? O kaj še, nihče neki ni videl in tudi slišal ne kaj od včerajšnjega dne, in morali smo tako oditi. Po poti pa smo si mi to reč tako le razlagali: gotovo, da so le Hočani starih košev potrebni ter so pijanca najeli, da nam jih pobere ter jih potem med nje razdeli, potovalce pa napodijo. Drugače bi bili gotovo povedali drugi dan ime onega sitneža, da bi ga mi bili gosposki naznanili. Zato še enkrat glasno kličemo vsem, ki bodo kedaj stare koše skozi Hoče nesli, naj se varujejo da jim jih — r ne vzame.

Več kmetov.

Iz Čadrama. (Priljudnost.) Idi dragi mi bralec, iz slov. Bistrice po cesti proti Mariboru in ako se ti naključni ob času, ko mine šola v Polskavi, boš mi gotovo pritrnil, da je resnica, kar ti bom zdaj povedal. Bilo je pred nekaterimi tedni, ko sta zavolje opravka potovala dva moža od nas proti Mariboru. Primerilo se je pa, da sta šla ravno opoludne skoz zgornjo Polskavo. Ker je šola ravno minola, pridirja obilno število vrešičih otrok proti in memo nju; ker jih pa noben otrok ne pozdravi razun dveh z dober den, začudita se temu. Zdaj jih pride zopet lepa truma, le-te pa eden popraša: Otroci, ali pri vas nič ne znate krščanskega pozdrava: Hvaljen bodi Jezus Kristus? A pri nas tega nič ne vemo, odreže se korajžno neko dekle, potem pa jo smeje vderejo naprej. No če je pa taka, mislita si, potem se pa ni čuditi da je toliko malomarnih in hudobnih ljudi na svetu. Ako še mlad tako lepega pozdrava ne bo vedel, kako bo neki potem, ko bo star še kaj od vere znal! Zdaj ti pa rečem, ljubi moj bralec, ko bi šel od Oplotnice proti Čadramu, kadar šola mine, ker na to stran največ otrok gre, moram ti reči, da se boš naveličal odgovarjati, tako te bojo pozdravljali s tem prelepim pozdravom. To moram reči na čast vseh naših gospodov, kateri mladino podučujejo. Ali če tudi boš moral velikrat odgovoriti, vendar boš to z veseljem storil; ako so otroci krščanski, bodo še gotovo, ko odrastejo, trdno vero ohranili. Na take smemo ponosni biti.

Iz Zdol blizo Brežic. (Raznoterost.) Vinski kupci storé dobro, če pridejo k nam po vino, kajti je še dobrega vina pri nas, okoli 400 veder. Spomlad je pa slaba, kajti vreme je grdo in kmetje ne morejo nič orati po polji. — Tukaj se od leta 1886, pri občinskem uradu uraduje slovenski in od leta 1888 tudi pri kraj-

nem šolskem svetu. To je vse hvale vredno, saj pa bi tudi bilo čudno, če bi se naši možje, ki imajo v tem besedo, še ne bili spametovali. Gosp. Tomaž Kunstič, dosedanji nadučitelj, je odšel iz Zdol dne 2. aprila. To je bilo pa za Zdolčane brž veliko veselje ter si le želijo, da pride na njegovo mesto mož, vreden njih zupanja. (Kar še pišete na dalje, ni za to, da se objavi in če se kaj v našem listu vzprejme, za to ni treba nič plačila. Ured.)

Iz Kozjega. (Okr. zastop.) Volitve v okrajni zastop, katere so se vršile 6., 8. in 10. t. m. izpale so prav dobro, kajti izvoljeni so v velikem posestvu samo dva nasprotna ali dvomljiva in v trgih trije nasprotni, to je pet udov nemške stranke, drugih 27 udov so vsi vrli Slovenci. Upamo, da bodo tudi volitve dne 5. majnika ravno tako izpadle, zatoraj pa tudi opominjamo vse izvoljene ude tega zastopa, da ednoglasno volijo dosedanjega gosp. načelnika dr. Rausch-a in dosedanje odbornike, kajti toti so nam v pretečeni dobi prav dobro gospodarili, priklad imamo za 13% manj od leta 1890. Toraj živili! Volilci dne 5. majnika, bodite zložni in volite prave dobre in Vam znane poštene Slovence.

Izpod Pohorja. (Učiteljsko društvo) naše je zborovalo uni četrtek v Konjicah. Došlo je 20 gg. učiteljev in dve učiteljici. Na dnevnem redu je bilo prenarejenje društvenih pravil. Nadučitelj g. Pavel Leitgeb iz Loč govoril je na vprašanje: „Kako se naj cesarska pesem v šoli obravnava, da se mladini ljubezen do cesarja in domovini vkorenini?“ Govor je bil zelo zanimiv in z veliko pazljivostjo smo poslušali razpravo tega vprašanja. Enoglasna hvala se izreče guverniku za govor. Gosp. učitelj Pirch iz Konjic govoril je obsirno o šolskih vrtih in pokazal, katere oddelke naj ta obseže. Po dokončanem zborovanju bil je skupni obed pri g. Druškoviču. Marsikateri napitnice so se napile in vesele pesmi so se slišale. Vsakemu udeležniku bode ta dan v spominu ostal. Omeniti je, da se je obeda udeležil tudi obče znani prijatelj šole in učiteljstva gospod župnik Slatinšek iz Št. Jungerta. V svoji napitnici, katera je veljala učiteljem Konjiškega okraja, opozoril je na vzajemno sodelovanje med učitelji in duhovniki, ker le na ta način je mogoče doseči smoter odgoje mladine.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Navada je doslej v drž. zboru, da obe hiši, gosposka in poslaniška, odgovorite na prestolni govor in je odgovor vselej tak, kakor ugaja večini v zboru. Ker pa sedaj ni v nobeni hiši večine, zato se svet vpraša, kaka da bosta ta odgovora. V gosposki hiši je tak odgovor že gotov in on je

vsem strankam po volji, da-si ga je grof Falkenhayn iz konservativne stranke sestavil, ni pa še gotovo, če se v poslaniški hiši zedinijo vse stranke v eden odgovor ali adresu, kakor se ji pravi. Nemški liberalci bi radi, da vzprejme zbor njih adresu, to pa ni mogoče, ker ima poljski klub že svojo adresu, ki ugaja tudi klubu konservativcev in najbrž dobi tedaj le-ta večino v zboru. Se ve, da se izgodi to le tačas, ako so za-njo vse druge stranke razven nemških liberalcev in njih repa, nemških nacionancev. Teh adresa pade pa potem pod klop. — Na Štajarskem je zadnja tri leta 141 trgovcev napovedalo krido t. j., da nima več, s čem da plača svoje dolge. To pač ni prijetno znamenje. — V Gradci je imelo kat. polit. društvo v ponedeljek veliko zborovanje. To društvo ima veliko moči na politiko naših nemških konservativcev. — Dvesto let obstoji že koroški pešpolk št. 7 in praznuje dne 23. in 24. junija slovesno spomin na to dobo. — Slov. društvo „Straža“ zboruje dne 13. maja v Celovci in pride več važnih stvari v posvetovanje. — Kranjska dežela obhaja za dve leti dvestoletnico svojega zgodovinarja, barona Valvazorja. Pripravlja se do one dobe velik spomenik za-nj; postavi se pa najbrž v Ljubljani. — V Gorici se vidi sedaj že vendar-le na štacunah slov. napisov in kar je več, laški omikanci pusté jih na miru. Prej pa so jih radi z blatom obdelali. — Drž. uradniki v Trstu prosijo, naj se jim vzviša plača ter se bojé, da postane živež v mestu poslej dražji, ker dobijo tudi tje dac ali štibro na vžitnino. — Hrv. sabor ali dež. zbor snide se dne 22. maja in dobi v posvetovanje načrt postave, vsled katere se uravna zemljiščna odveza. Načrt je na korist Madjarov ter vzame hrv. deželi blizu 2 milj. gold., do katerih ima pravico. „Narodni“ poslanci pa bodo gotovo vzprejeli ta načrt, sicer pa bi pri Madjarih prišli v zamero. Tega pa Bog ne daj! — Ogerska vlada raznaša vest, da ima drž. kaso sedaj bolj polno, kakor le kedaj in sicer zato, ker se vplačuje davek bolj v redu. No, enako poročilo dobimo vselej, vsako leto v spomladi, na konci leta pa jim ravno tako gotovo manjka vsako leto denarja. Kam torej le kje pride?

Vunanje države. Blizu Rima je v četrtek razletela neka smodniška tovarna in je napravila veliko škode po mestu, zlasti po cerkvah, nekaj tudi v vatikanskih poslopih, kjer živé sv. Oče Leon XIII. Straha je bilo veliko v mestu, ker ljudje dolgo niso vedeli, kaj da se je zgodilo. — Po vsej Italiji imajo delalci jutri, dne 1. majnika, „svoj praznik“, ali vlada jim ga doslej še ni privolila, ker se boji, da bi kje ne nastali nemiri. — Francoska vlada je razpustila „društvo rodobjubov“, ker je delalo zoper republiko. Sedaj pa se boji vlada še bolj tega društva ter meni, da ruje